

Žalm 34,9: „Pojďte se přesvědčit, jak dobrý je Bůh“ (SNC)

Není to tak dávno, co jsem vyzkoušel nové holičství a s mužem, který mě stříhal, si trochu povídal o životě. Shodli jsme se brzy na tom, jak je dobré, když má člověk svého holiče, dobrého automechanika, svého lékaře a zubaře... Dál jsme se nedostali, protože už jsem byl „hotov“. Později jsem nad naším rozhovorem ještě chvíli přemýšlel a dospěl k závěru, že ten náš seznam je třeba ještě doplnit: o rodinného právníka, psychologa a faráře. – Vzpomněl jsem si na tuto „společenskou“ konverzaci, když jsem přemýšlel nad naším biblickým textem. Když bychom to chtěli mít opravdu kompletní, museli bychom vzít v úvahu také potřebu víry a říct, že ze všeho nejdůležitější je mít také „svého Boha“. Takového Boha, kterého osobně znám, na kterého se mohu spolehnout, o kterém vím, jaký je a co od Něho mohu čekat.

1. Biblické pozvání

Žalm 34, který jsme dnes v Bibli nalistovali, má dohromady 23 veršů a nemá nějaké hlavní téma. Přesto bych chtěl z bohatství této kapitoly vyzvednout verš 9. a rád se zastavil u jeho poselství. Je to Davidovo pozvání ke zkušenosti s Bohem.

Izraelci, kteří měli ke knize Žalmů tehdy nejbliže, byli věřící lidé. Jako rodiče vyprávěli svým dětem o Božím vysvobození, vedení, ochraně a pomoci. Jejich společným vyznáním bylo „*Slyš Izraeli, Hospodin je náš Bůh, Hospodin je jeden*“. (Dt 6,4nn). V dalším textu tohoto vyznání víry si Izraelci připomínali, že byli otroky v Egyptě a že je Hospodin vysvobodil a přivedl do zaslíbené země. Jenže v „zaslíbené zemi“ na ně nečekal „ráj“, ale na každém kroku nepřátelé. Proto v různých těžkých situacích volají k Bohu a sbírají další, čerstvé zkušenosti.

V jedné takové chvíli se zrodil náš žalm. Autor v něm formou chvalo zpěvu mluví o svém zážitku. Pán Bůh odpověděl, když k němu volal a vyvedl ho z jeho strachů a úzkostí. (v. 5) Je to vždy povzbudivé a posilující, když věřící člověk prožije zřetelnou a jasnou Boží pomoc. To děkujeme Pánu Bohu, jak umíme, radujeme se z takové zkušenosti a dokonce se nám chce zpívat. Něco takového můžeme prožívat po uzdravení z nemoci nebo operaci, po narození zdravého dítěte, vyřešení složitého problému v práci nebo po těžké zkoušce na vysoké škole. Vyprávíme o tom známým a přátelům, jak je Bůh dobrý, a společně se z toho radujeme. Myslím, že podobně to prožíval David. O svou životní zkušenost se dělí tak, že napíše žalm, chvalo zpěv, píseň. V něm v určité chvíli zve ostatní, aby se sami přesvědčili o tom, jak Bůh jedná. Je to pozvání k víře, k osobní důvěře v Boha, povzbuzení k modlitbě a k očekávání na Boží pomoc v různých situacích našeho života. Davidovi soukmenovci věřili, modlili se, znali dějiny svého národa, ale nebyla to vždy taková osobní víra, která s Bohem počítá a která se Boha a Jeho zaslíbení drží. Proto je takové pozvání na místě. David si moc přeje, aby další lidé ve svém životě prožili něco podobného a posunuli se ve své víře dál.

2. Bible o Boží dobrotě

Zastavili jsme se dnes u 1 žalmu a 1 verše. Ovšem svědectví o tom, že Bůh je dobrý, najdeme v Bibli na mnoha dalších místech. Žalmy 103 a 104 začínají stejně: „*Dobrořeč, má duše, Hospodinu!*“ A pak následuje dlouhý výčet Božích skutků a charakteristika Božího jednání. Ž 106 a 107 mají na začátku také stejnou větu: „*Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné.*“ Např. v Ž 145 je také jen v 1 verši řečeno přímo, že „*Hospodin je ke všem dobrotivý, nade vším, co učinil, se slitovává*“ (v. 9). Ovšem v dalších verších je to vyjádřeno jinými přívlastky a slovesy, která popisují Boží zájem o člověka a Boží péči, která je zřetelným projevem Boží lásky a dobroty. Ve výčtu biblických výroků, které mluví o tom, jak je Bůh dobrý, bychom mohli ještě pokračovat. Ale snad to pro dnešní dopoledne stačí. Nejkrásnější a nejsrozumitelnější obraz Boží dobroty pak najdeme v příběhu, životě a službě Božího Syna Ježíše Krista. On svým vztahem k lidem, svým kázáním o Božím království a svou konkrétní pomocí nemocným, nešťastným a hledajícím lidem přiblížil Boha a Jeho lásku tím nejlepším možným způsobem. Obětí svého života za nás a naše hříchy potvrdil, že to Bůh se svou láskou k lidem myslí vážně. Pán Ježíš o svém Otci pověděl, že „*Bůh tak miloval svět, že dal Syna svého jediného, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný*“ (J

3,16). Jinde v NZ jeden z apoštolů mluví o Bohu jako o lásce: „*Bůh je láska*“ (1J 4,16) a chce tím vyjádřit, že Boží podstatou, tím nejdůležitějším rysem Božího jednání je láska...

3. Pozvání k nové zkušenosti

Od Boha, který je dobrý, čekáme, že nám zajistí spokojený a příjemný život, že se o nás za všech okolností postará. Jenom tehdy má podle našich představ víra smysl, když se jako věřící budeme mít jednoduše dobře. Když dnes někdo slyší o tom, že je Bůh dobrý, většinou si pod tím představí právě zdraví, existenční jistoty, životní úspěch a blahobyt.

Jenže to není úplný a celý obraz Boží milosti a lásky. Už v dějinách starého Izraele a pak také v Ježíšově službě je vidět, že Pán Bůh myslí na všechny naše potřeby a že nám nabízí ve své dobrotě víc než jen zajištění dobrého životního standartu. On sice chce, abychom se měli dobře, ale Jeho představa o tom, co je pro nás dobré a kdy se máme opravdu dobře, se nejednou liší od toho, jak uvažujeme o životě my. Boží evangelium nezačíná slovy „*hlavně to zdravíčko a štěstíčko*“, jak si to lidé přejí k narozeninám. On s námi mluví především o spáse, o odpuštění, o novém životě, o oddanosti a poslušnosti Jemu. Bůh chce nejdříve ze všeho uzdravit naše srdce, odpustit nám hříchy a dát nám svůj pokoj a svého Ducha. Pánu Bohu totiž nejde jen o to, abychom se měli dobře a „*cítili fajn*“. Jemu jde o to, aby z nás něco bylo, chce z nás mít takové lidi, kteří Mu důvěřují a kteří jdou Jeho cestou. Bůh se o nás nejen stará, ale jako dobrý nebeský Otec nás také vychovává. A to my už „*nemusíme*“, nejraději si to v životě zařizujeme tak, jak se nám to líbí, jak je nám to příjemné a jak nám to nejlépe vyhovuje. Pán Bůh svou milostí a dobrotou chce vypůsobit v našem životě to, že jsme nejen věřící, ale že jsme díky tomu také jinými, novými lidmi a že jsme ochotni Bohu sloužit. Aby se to povedlo, vyžaduje to nejen péči, ale také výchovu a Boží formování.

Někteří z vás asi znáte knížku *Wilhelma Busche*, *Život bez všedních dnů*, četli jste příběh *Joni* anebo vyprávění *Corrie ten Boom*, *Útočiště*. Všechno to byli věřící lidé, kteří prošli v životě těžkými zkouškami, utrpením a ztrátami. Když čteme jejich příběhy, zjistíme, že si tito křesťané nikde nestěžují na to, jak to mají v životě těžké, že zažili pronásledování, dostali se do koncentračního tábora nebo jako *Joni* v 18ti ochrnuli na celé tělo. Jejich vyprávění jsou osobním svědectvím o Boží ochraně a pomoci, o tom, jak je Bůh posiloval, aby všechno těžké vydrželi a neztratili naději. Jsou to svědectví o Boží dobrotě ve smyslu Ř 8,28. To je také Davidova zkušenost. On se přesvědčil nově o tom, že Bůh je dobrý, když mu bylo zle, když volal o pomoc a prožil Boží vysvobození. Dovolme Pánu Bohu, aby mohl v našem životě jednat tak, jak to potřebuje, a důvěřujme Mu v tom, že ve všech událostech našeho života je s námi, že nás podpírá a posiluje. Přijměme Davidovo pozvání „*Pojďte se přesvědčit, jak dobrý je Bůh*“ jako Boží pozvání a nezapomeňme se podělit o své zkušenosti s Bohem s druhými. Ať je tím oslaven náš Bůh a Pán Ježíš Kristus. AMEN.

Bronislav Kaleta